

Arrest

**nr. 87 696 van 17 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 juni 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. VAN KELST en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2009 dienen verzoeker en zijn echtgenote een asielaanvraag in. Op 6 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoeker en zijn echtgenote een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest nr. 37 383 van 22 januari 2009 wordt de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw geweigerd.

Op 29 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 1 juni 2011 dienen verzoeker en zijn echtgenote voor een tweede keer een asielaanvraag in. Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A. U.

geboren te Cairo , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Arabische Republiek Egypte

die een asielaanvraag heeft ingediend op 01/06/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 25 maart 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 mei 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 januari 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 1 juni 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van een kerk in Leuven en een attest van een school dat zijn kinderen katholieke godsdienst volgen naar voren brengt om aan te tonen dat hij en zijn familie katholiek zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke attesten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat ze een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag, dat de Belgische asielinstanties niet stelden dat de betrokkene en zijn gezin niet katholiek zouden zijn, dat ze integendeel niet geloofden dat S. M. in een streng islamitische familie opgroeide en van origine moslima zou zijn, dat de betrokkene en zijn echtgenote deze conclusie niet weerleggen. Overwegende dat de betrokkene te kennen geeft dat de situatie in Egypte niet veilig is waarbij opgemerkt moet worden dat dit vage verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze algemeen van aard zijn. Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ook ten aanzien van verzoekers echtgenote de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing heeft zijn echtgenote een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 74 834.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien de bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt:

"Overwegende dat de betrokkene te kennen geeft dat de situatie in Egypte niet veilig is waarbij opgemerkt moet worden dat dit vage verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze algemeen van aard zijn. Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat de medische motieven niet ressorteren onder criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 "

Terwijl overeenkomstig art. 51/8 VW. de Minister, of diens gemachtigde, kan beslissen de aanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art.48/4 VW.

Dat mijn verzoeker in eerste orde zijn eerder afgelegde verklaringen herneemt dat hij als moslim is opgevoed en hij zich later heeft bekeerd hetgeen maakt dat hij door moslims bijzonder wordt gevisieerd.

Dat mijn verzoeker thans geen verdere stukken kan bijbrengen ter staving van dit gegeven, hetgeen geen afbreuk doet aan de essentie waarom hij een nieuwe asiel aanvraag heeft ingediend.

Dat immers sedert de staatkundige omwentelingen in de Magreblanden, waaronder in Egypte, een machtsvacuüm is ontstaan.

In het bijzonder in Egypte, waar steeds een belangrijke christelijke minderheid heeft gewoond, het machtsvacuüm heeft geleid tot ernstige religieuze spanningen.

Dat daar waar voorheen de kopten reeds slachtoffer waren van vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève ten tijde van het presidentschap Moebarak en tevoren, de vervolgingen thans een bijzonder ernstig karakter aannemen.

Dat volgens de documentatie die mijn verzoeker aan die Dienst Vreemdelingenzaken ter hand heeft gesteld, dagdagelijks vervolgingen plaatsvinden, koptische christenen slachtoffer zijn van fysiek geweld omwille van het behoren tot een etnische minderheid en deze vervolgingen doorheen heel Egypte plaatsvinden.

Dat mijn verzoeker de persverslaggeving terzake bij het verzoekschrift voegt waaruit de ernst van de vervolgingen blijkt.

Dat mijn verzoeker vreest dat, indien zij worden genoopt terug te keren naar het land van herkomst, hij slachtoffer zal worden van vervolgingen louter omwille van het behoren tot een religieuze minderheid.

Dat het behoren tot een religieuze minderheid door de verwerende partij niet wordt betwist zodat vaststaat dat mijn verzoeker slachtoffer zal worden van vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève.

De omstandigheid dat deze vrees voor vervolging in het algemeen wordt geformuleerd, doet geen afbreuk aan de realiteit ervan.

De vervolgingen ten aanzien van de religieuze christelijke minderheid in Egypte zijn zo wijdverbreid, ernstig en frequent dat mijn verzoeker blijk geeft slachtoffer te zullen worden van vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève indien hij zou worden genoopt terug te keren naar het land van herkomst. Er is geen reden aan te nemen dat mijn verzoeker, in zijn concreet geval, geen slachtoffer zou worden van vervolgingen, gezien de bijzonder ernstige situatie van de koptische christenen in het land van herkomst.

Dat mijn verzoeker aldus nieuwe elementen bijbrengt waaruit de vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève blijken.

Dat mijn verzoeker aldus wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht en zijn asielaanvraag in overweging behoorde te worden genomen.

Dat verwerende partij niet kan besluiten tot niet in overwegingname van de asielaanvraag van verzoeker zonder schending van art. 51/8 VW.

Dat het eerste middel gegrond is."

2.2 De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag verwijst naar de stukken ingediend door zijn echtgenote, met name een attest van een kerk te Leuven en een attest van de school van haar kinderen. Op de vraag "wat zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?" antwoordde verzoeker het volgende:

"Ik heb documenten mbt tot mijn asiel aanvraag, deze documenten bevestigen dat wij katholiek zijn.

Waar zijn deze documenten?

Mijn vrouw heeft deze documenten bij zich nu.

Hoe hebben jullie deze documenten bekomen?

Van de Egyptische kerk in Leuven, via een pastoor maar ik weet zijn naam niet meer.

Wanneer heeft u ze bekomen? 2 of 3 maanden geleden.

Hoe weet u dat de situatie voor u nog steeds onveilig is?

Voor dezelfde woorden als vorige keer.

Ook via de media kan u zien dat de problemen er nog zijn.

Heeft u nog iets toe te voegen?

Ik heb kanker momenteel en ik wacht al een jaar op antwoord van de dienst medische regularisatie."

Verzoeker verwijst naar “de documentatie” waaruit blijkt dat er “dagdagelijks vervolgingen plaatsvinden” in Egypte ten aanzien van de koptische christenen. Hij verwijst vervolgens naar de “persverslaggeving terzake bij het verzoekschrift”. Hij stelt dat de omstandigheid dat zijn vrees voor vervolging in het algemeen wordt geformuleerd geen afbreuk doet aan de realiteit ervan.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker de motivering met betrekking tot de voorgelegde attesten om aan te tonen dat hij en zijn familie katholiek zijn niet betwist. Immers waar verweerder stelt dat deze attesten reeds konden naar voren zijn gebracht tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag, weerlegt verzoeker dit motief niet. De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar ‘nieuw’ zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht aan verwerende partij, maar er wordt niet aannemelijk gemaakt dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag. De bewijslast ligt ter zake nochtans bij verzoeker.

Met betrekking tot zijn verklaring dat hij vreest voor een onveilige situatie in Egypte voor de koptische christenen motiveert verweerder het volgende in de bestreden beslissing “Overwegende dat de betrokkene te kennen geeft dat de situatie in Egypte niet veilig is waarbij opgemerkt moet worden dat dit vage verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze algemeen van aard zijn”.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn verklaringen over de situatie in Egypte, die volgens hem nog steeds onveilig is voor koptische christenen, geenszins heeft onderbouwd met enig schriftelijk bewijs of met verwijzing naar “documenten” om zijn stelling te ondersteunen. Verweerder kon geen rekening houden met de persverslaggeving die hij thans voor het eerst voorlegt en bijvoegt bij zijn verzoekschrift. Verzoeker laat na aan te tonen dat het oordeel van verweerder, met name dat zijn beweringen beperkt zijn tot vage verklaringen die algemeen van aard zijn, kennelijk onredelijk is. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt hangt nauw samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat zijn beweringen over de onveilige situatie in Egypte slechts vage verklaringen zijn die algemeen zijn van aard, nu hij de beweringen beperkt tot een loutere verklaring en hierdoor geen ernstige aanwijzing vormen voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overeenkomstig art. 48/4 Vw. kan de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend aan de vreemdeling die in geval van terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande ondermeer uit ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van binnenlands gewapend conflict.

Dat de verwerende partij zonder meer stelt dat er geen reëel risico op ernstige schade is zoals bedoeld in dit artikel.

Dat, zoals blijkt uit te uiteenzetting onder het eerste middel, wel degelijk sprake is van een ernstige conflictueuze situatie in het land van herkomst waarbij sprake is van willekeurig geweld opzichtsens een religieuze minderheid.

Dat uit de persartikelen die bij onderhavig verzoekschrift worden gevoegd blijkt dat individuele kopten doorheen het hele land worden vervolgd en dus slachtoffer zijn van geweld.

Dat de huidige toestand in het land van herkomst blijkens de persartikelen gevoegd bij onderhavig verzoekschrift gelijk te stellen zijn met een binnenlands gewapend conflict.

Dat, zo niet de vluchtelingenstatus zou kunnen worden toegekend, alleszins de subsidiaire bescherming dient te worden verleend aan verzoekende partij.

Dat het tweede middel gegrond is.”

2.4 Het voorwerp van huidig geding betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, genomen in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen en die ernstige aanwijzingen bevatten over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Verweerder is aldus niet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker. Aangezien verzoeker, blijkens de bespreking onder het eerste middel, niet aantoonde dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet correct zou zijn toegepast, kan verder niet ingezien worden op welke wijze artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou zijn miskend. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissing die werd genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de persartikelen bijgevoegd bij het verzoekschrift herhaalt de Raad dat hij deze documenten thans voor het eerst voorlegt en verweerder bezwaarlijk kan verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden bij de beoordeling van de 'nieuwe gegevens' in het kader van zijn tweede asielaanvraag, nu hem deze niet bekend waren. Verzoeker heeft omtrent zijn bewering dat de situatie voor koptische christenen onveilig is in Egypte geen stukken voorgelegd en in tegendeel zijn bewering ter zake beperkt tot een loutere verklaring. Het motief dat verzoeker zich heeft beperkt tot vage verklaringen die algemeen van aard zijn, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet nu hij niet de onwettigheid aantoonde van de conclusie dat hij geen nieuwe gegevens heeft naar voren gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien de formele motiveringsverplichting eist dat niet alleen de motivering is vermeld in de bestreden beslissing doch dat deze ook pertinent volledig en juist dient te zijn.

Meer in het bijzonder ten aanzien van de subsidiaire bescherming, wordt geen enkele motivering vermeld in de bestreden beslissing.

Dat enkel wordt gesteld dat er geen sprake is van subsidiaire bescherming doch niet de reden vermeld wordt waarom, hoewel mijn verzoekster de actuele informatie aangaande de toestand in het land van herkomst heeft kenbaar gemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en deze daar ten andere ook niet onwetend van kan zijn.

Dat, door de niet vermelding van de redenen waarom de subsidiaire bescherming zou moeten worden geweigerd, de verwerende partij het formele motiveringsbeginsel schendt gezien de motivering op dit vlak niet afdoende is.”

2.6 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker die in het verzoekschrift kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering kan de beweerde schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig inroepen. Waar hij stelt dat “*ten aanzien van de subsidiaire bescherming*” geen enkele motivering wordt vermeld in de bestreden beslissing, herhaalt de Raad dat verweerder in het kader van een tweede asielaanvraag geen onderzoek doet over het in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het onderzoek van verweerder is in tegendeel beperkt tot het nagaan of verzoeker in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Voor het overige wordt verwezen naar de besprekingen onder het eerste en tweede middel. Verzoekers beschouwingen missen elke grondslag en kunnen geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN